

8.12.19, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dlouho ještě, Hospodine, na mě ani nevzpomeň? Dlouho ještě chceš mi svou tvář skrývat? Dlouho ještě musím sám u sebe hledat rady, strastmi se den ze dne v srdci soužit? Dlouho ještě se bude můj nepřítel proti mně vyvyšovat? Shlédni, Hospodine, Bože můj, a odpověz mi! Rozjasni mé oči, ať neusnu spánkem smrti, ať nepřítel neřekne: „Zdolal jsem ho!“ Moji protivníci budou jásat, zhrouť-li se. Já v tvé milosrdenství však doufám, moje srdce jásá nad tvou spásou. Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal. Ž 13
PÍSEŇ 158 Samému Bohu sláva

VSTUPNÍ MODLITBA

Milostivý Bože, děkujeme ti, že nás svoláváš ke svému slovu a my tu můžeme být spolu, společně přemýšlet na tvém slovem a společně se radovat ze společenství s tebou. Děkujeme ti za všechny výzvy přítomnosti, před které nás staviš, děkujeme ti, že nás chráníš přede všemi špatnými myšlenkami, děkujeme ti, že jsi s námi a neopouštíš nás. Vyznáváme před tebou svou nedostatečnost, jak se stále něčeho nebo někoho bojíme, jak často nevíme, kudy kam. Vyznáváme, že se za tebe dost často neumíme postavit. A prosíme tě za tvou věrnost a trpělivost, za tvou vytrvalost s námi lidmi, za to, že jsi s námi, i když se ti občas ztrácíme. Prosíme tě, buď uprostřed nás jako náš hostitel, dávej nám svůj pokoj a své požehnání a otevírej naše srdce i mysl ke slyšení tvého slova. Prosíme tě, buď mezi námi přítomen svým svatým Duchem a neopouštěj naše shromáždění, když tě hledáme.

1. ČTENÍ Iz 40, 1-8

PÍSEŇ 192 Dobře staví

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, moci svého evangelia si z nás učiň své služebníky statečně očekávající na tvůj příchod.

Prosíme tě za všechny, kdo trpí pro svou víru. Prosíme tě za ty, kdo ztrácejí naději. Prosíme tě, abychom uměli být tam, kde nás ti druzí potřebují. Prosíme tě, abychom dovedli nacházet cestu ke svým bližním, a to i těm, které máme za rohem.

Prosíme tě za naše rodiny, ať jim umíme být oporou a dovedeme naslouchat jejich potřebám, prosíme tě za všechny, kdo jsou pronásledováni ať už pro svou víru nebo i nevíru, prosíme tě, abychom se ani my při našem zvěstování tvého evangelia nemuseli ničeho a nikoho bát. Ani odmítnutí ale ani přijetí.

Prosíme tě, pomoz nám vidět to dobré, co před nás kladeš, prosíme tě za trpělivost, vytrvalost i touhu být tu jeden pro druhého. Prosíme tě, abychom se neztráceli, ale vždy nalézali tebe a tvé jméno. Prosíme, buď a zůstávej se všemi námi, když k tobě společně voláme tak, jak jsi nás ty sám naučil: Otče náš...

POSLÁNÍ Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. 2Tm 3, 14-17

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘

PÍSEŇ 485 Král věčný, 161 Tebe, Bože, chválíme,

ZÁKLAD KÁZÁNÍ Mt 24, 9-14

Milí bratři a sestry, přátelé v Kristu,

být křesťanem je dnes těžké. A nejde o to, že by křesťanství a víra dnes už nikoho nezajímala. Zajímá, až mě to kolikrát překvapuje, jaký zájem stále budí, ale už se jim moc nechce do společenství ostatních křesťanů. Raději si svou víru žijí sami ve svém srdci, někdy sledují i bohoslužby v médiích či jiné náboženské pořady, zajímá je, co se kde šustne a jak se ti křesťané vlastně chovají. Být křesťanem je dnes těžké právě proto, jak moc jsme ostatním lidem na očích a co se od nás, jako od křesťanů, očekává.

Ale co je v životě lehké. Být křesťanem totiž neznamená jen chodit do kostela, ale svou víru i žít právě v tom běžném všedním životě, žít svou víru tváří v tvář všem protivenstvím, všemu pronásledování, jakému jsme kdy byli vystaveni, všemu, co nás vytrhuje z pohodlí našich domovů, a pokouší se nabídnout i něco jiného, než na co jsme byli až dosud zvyklí. Být křesťanem totiž především znamená být tu pro druhého, nesoudit, nemoralizovat, nehodnotit, ale být pro něj, i když se mi už kolikrát ani nechce.

Být křesťanem znamená být především člověkem vědomým si svých chyb i omylů, vin i hříchů, ale i toho, co nás v životě posiluje ze všeho nejvíc, že v tom nejsem sám ani svůj, ale patřím tomu

jednomu jedinému, na koho se mohu i vždy spolehnout. Být křesťanem neznamená být lepším než ten druhý ani si být vědom svého hříchu, o kterém ti druzí dost možná ani nevědí. Být křesťanem znamená umět to ve světle Kristova evangelia unést a spolu s ostatním bratry a sestrami být především spolu. A o to tu jde především, umět být spolu, i když se nám kolikrát ani nechce.

Ale nám se chce, jak jsem všiml i během právě proběhnuté vánoční výstavy v těchto prostorách. Až mě to kolikrát překvapilo, jak moc se nám chce být spolu u jednoho stolu a mít si o čem povídat. Co by za to jiní lidé dali.

A přesto nebo možná právě proto nám stále něco chybí. A nejsou to jen ostatní lidé či zbytek našich rodin, je to vědomí, že tu nejsme pro nic za nic, ale má to svůj smysl být aspoň na chvíli jen tak spolu v příjemné atmosféře nastupujícího adventu, kdy se snad i máme na co těšit, kdy nás čeká něco, o čem třeba ještě ani netušíme, kdy se můžeme aspoň chvíli radovat i z jakési vzájemnosti a z toho, že spolu máme hodně společného. Co by za to jiní lidé dali.

A my si toho i vážíme a jsme za to vděční a jsme tu rádi a nic moc nám nechybí a nemusíme se bát ani toho, že by nám to někdo nebo něco mohlo pokazit, už protože jsme natolik dostatečně sebevědomí, že se prostě nebojíme, že by proti nám někdo mohl něco mít, případně mezi nás mohl přijít i někdo nový. Tečka.

Anebo vykřičník? Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno. Píše se v oddíle ano, pro 2. adventní neděli. Jako bychom měli sami málo starostí, a ještě se zabývat tím, kdo proti nám, co ještě má. Jaký národ, jaká skupina lidí, kdo co a proč.

Toť počátek všech běd, který Ježíš předpovídá po svém druhém příchodu na tuto zem, kdy se všichni budou vydávat za toho, koho tak napjatě očekávají a budou svádět mnohý lid k válkám a zemětřesení a nastane začátek konce toho, co nikdo z nás asi nechce, ale tak už to na tom světě a uprostřed všech náboženství někdy chodí. A co že nás to i křesťany teda vlastně čeká? Soužení, smrt a nenávisť a ode všech nebo jen od někoho? A proč?

Inu, být křesťanem není sranda. A hlásit se ke Kristu, potažmo církvi už vůbec ne. A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět. Jen proto, že vyznávám něco jiného než ti ostatní. Že se netajím se svou vírou, se svým náboženským přesvědčením, se svou příslušností, že třeba chodím do kostela, i když to by vadilo asi ze všeho nejméně, spíš možná jen přemýšlím trochu jinak než ti ostatní. A to už může být problém, ať v tom je Boží jméno nebo i někoho jiného, že žijí ještě trochu jinak než ti druzí. I když jsem vlastně v podstatě stejný.

Povstanou lživí proroci a mnohé svedou, a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých. Samé nadějně vyhlídky. Ten věří tomu a ten zas tomu a už v tom začíná být trochu nepořádek. Místo toho, abychom se spojovali, tak se takřka neustále rozdělujeme, církví je už dlouho víc než věřících, tradice pomalu ustupuje novým a novým náboženským formám, kostely se vyprazdňují, ale jinde staví nové, fary se v tom lepším případě pronajímají. A to, co by nás mělo spojovat, vychládá a nám je z toho smutno. A to si říkáme, jak se máme dobře.

Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen. Ne, že by nás nějak trápila záchrana z tohoto světa, ale to, co přijde po nás, už k zamyšlení možná je. Protože kdo vytrvá, toho čekají ještě velké věci. Nejen konec všeho zlého, když už to tedy přežije a se toho i dožije, ale hlavně už sama vytrvalost je zárukou úspěchu. A vytrvalost až do konce teprve. Jako bychom měli žít ve světě, kde nic není jisté, ale v čem je potřeba vytrvat. Nevzdávat se ani to, neutíkat, nevystupovat, ale vytrvat. Protože přece ano, bude líp. Nemá být předvolební slogan, ale geniální heslo pro to, co dnes lidé nejvíc chtějí, aby bylo líp. Ale co to konkrétně znamená, se už nikdo moc neptá. Co tedy. Vytrvalost i v těžkých časech, ne, že za nás všechno někdo zařídí, ale bude líp právě v tom, že si řekneme, že bude líp. Jak nadějně. A přitom tak beznadějně.

A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec. Běh světa nejvíce závisí na tom, jestli a kde a jak zvěstujete evangelium. Tu dobrou zprávu o tom, že tu ani v tom nejsme, nejste sami, ale jsem tu já a jste tu vy a někde opodál přichází očekávaný a pravý Mesiáš, který nás tu má všechny zachránit. Stačí tomu uvěřit a nechat se přesvědčit. O pravdivosti těch slov, o tom, že to fakt někdy stačí, o tom, že se máme tak dobře, že proč jednou nezkusit taky něco jiného. Podívat se na ten svět taky trochu jinak, očima evangelia, které hlásá něco v tom smyslu, že být křesťanem má svůj dobrý smysl, že i v těžkých časech lze zažít něco jako lásku a soudržnost a solidaritu a že tu především nejsme sami a kdo jiný, než církev by měl právě tohle zvěstovat.

Ne snad kvůli možnému pronásledování, to máme už asi za sebou, spíš proto, že to, a právě to po nás tak trochu vyžaduje i sám Pán Ježíš a povzbuzuje především k vytrvalosti ale také k trpělivosti. Trpělivě a vytrvale hlásat, že i lidské spasení je o vytrvalosti až do konce. Nevzdávat to s lidmi, ale ani námi lidmi, ale vydržet, vytrvat, a ono to přijde.

Otázka je co. Zda soužení, smrt či nenávist nebo láska, soudržnost a vzájemná solidarita. A jako bychom si mohli vybrat.

Jenže našim úkolem je právě to, překonávat láskou nenávist, soudržností případné soužení a solidaritou smrt.

A jak se to dělá, říká nám Ježíš sám. Především trpělivě, vytrvale a ono to přijde. Až potom přijde konec. Sotva jsme začali, už chceme končit, jenže o tom a z toho je i naše křesťanská víra. Ničeho a nikoho se nebát, že nás třeba zavřou či ještě něčeho jiného, ne, nebojme se, protože to, co nás čeká, bude určitě stát za to.

A ano, jsou to plné kostely, pokud tedy do té doby vydrží a plné fary, pokud do té doby vydrží i naši faráři a plné ošatky s penězi, ale hlavně ta radost, láska, soudržnost, solidarita, ať jsou časy těžké nebo naopak lehké. Křesťanství nemělo nikdy úplně na růžích ustláno. A přesto nebo možná právě proto to má smysl. Věřit v Boha i v Pána Ježíše Krista i v Ducha svatého i v svatou církev obecnou, společenství svatých a tak dále a tak podobně. Věřit, že to i s námi myslí Pán Bůh dobře, jen je dobré se mu taky někdy svěřit. Se svými pochybami, starostmi, úzkostmi sevření, se vším, co si s sebou nosíme, co nás trápí a s čím si případně nevíme rady. Umíme to a dokážeme a jsme na to i připraveni, už protože kdo vytrvá až do konce, bude nejen že spasen, ale konec stejně přijde, až se celé evangelium o Boží lásce a dobrotě dostane ke všem, kdo o to stojí. A třeba ještě dál a mnohem dál, až na sám konec země.